

Sygn. akt VI U 219/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Marcin Bik
Protokolant:	Dorota Jakubowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania A. R.

od decyzji z dnia 21 maja 2021 roku znak (...)

Zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującej A. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2021 roku do dnia 31 marca 2021 roku.

Sygn. akt VI U 219/21

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2021 r. wpłynęło odwołanie A. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 21 maja 2021 r. znak (...) w sprawie odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2021 r. do 31 marca 2021 r. W uzasadnieniu odwołująca się wskazała, że argumentacja ZUS dotycząca schorzeń współistniejących jest nie do przyjęcia wobec faktu, że dwa okresy chorobowe, które organ rentowy połączył w jeden zostały spowodowane przez dwie różne choroby, nie związane ze sobą i w odstępie 41 dni jedna od drugiej (odwołanie k. 1 - 4).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że odwołująca się była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od 18 czerwca 2020 r. do 16 grudnia 2020 r. i od 27 stycznia 2021 r. do 31 marca 2021 r. Jak wynika z opinii zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika z dnia 22 kwietnia 2021 r. niezdolności do pracy od dnia 18 czerwca 2020 r. do 16 lutego 2021 r. stanowiły jednostki współistniejące i dlatego podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Pełen okres zasiłkowy 182 dni został wykorzystany z dniem 31 stycznia 2021 r. Brak jest zatem podstaw do wypłaty zasiłku chorobowego za sporny okres (odpowiedź na odwołanie k.9-9v).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się ma obecnie 43 lata. W okresie spornym zatrudniona była w Lodziarnio - Kawiarni G. na stanowisku zastępcy kierownika. Pracowała w równoważnym systemie czasu pracy.

W okresie od dnia 18 czerwca 2020 roku do 16 grudnia 2020 r. odwołująca się przebywała na zasiłku chorobowym związanym z dolegliwościami związanymi z chorobą ręki, która uniemożliwiła pracę na zajmowanym stanowisku - M70, M25, S52. Ręka puchła, odczuwała silny ból i drętwienie. Wykonano badanie obrazowe. Badanie (...) wykazało uszkodzenie nerwu łokciowego. Przeszła rehabilitację oraz fizjoterapię. W tym okresie nie leczyła się psychiatrycznie.

W okresie od 18 czerwca 2020 r. do 16 lutego 2021 r. odwołująca się leczyła się w (...) Grupa (...) w W. przy ul. (...), w (...) Przychodni (...), w Centralnej Wojskowej Przychodni (...) (dokumentacja medyczna k. 16 - 28; pismo k.29-30).

Orzeczeniem lekarskim z dnia 18 grudnia 2020 r. lekarz medycyny pracy, wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych orzekł, że odwołująca się jest zdolna do pracy na zajmowanym stanowisku. Kolejne badanie kontrolne zlecono na 17 października 2023 r. (orzeczenie lekarskie k.8). Powódka zgłosiła gotowość do pracy natomiast od 17 do 20 grudnia 2020 r. miała według grafiku dni wolne od pracy. Grafiki pracy na grudzień był już zamknięty i została skierowana na urlop wypoczynkowy, na którym przebywała od 21 grudnia 2020 r. do 21 stycznia 2021 r. Następnie zamknięto galerie handlowe w związku z pandemią (...) 19. W dniach 22 stycznia 2021 r. i od 25 do 26 stycznia 2021 r. przebywał na postojach, za który otrzymała wynagrodzenie (pismo k. 80 - 84).

Podczas (...) Bożego Narodzenia siostra odwołującej się miała próbę samobójczą co wywołało u odwołującej się silny stres. Miała problemy ze snem. Wystąpienie zaburzeń psychicznych nie było jednak w tym okresie jednoznaczne z niezdolnością do pracy. Miernie nasilone zaburzenia adaptacyjne nie uniemożliwiają pracy zawodowej. Dopiero nasilenie zaburzeń psychicznych, które narastały w ww. okresie do poziomu dezadaptacji spowodowały, że zgłosiła się do psychiatry w dniu 27 stycznia 2021 r. Wówczas już obok bezsensowności odczuwała brak motywacji do działania, nie miała siły zajmować się dziećmi, wstać z łóżka, iść na spacer. Lekarz psychiatra odnotował w dokumentacji choroby min pogorszenie stanu psychicznego od około 1,5 miesiąca. Włączył leczenie farmakologiczne i wystawił zwolnienie lekarskie na okres 27 stycznia 2021 do 31 marca 2021 r. W tym okresie przyjmowała leki, a jej stan zdrowia uległ poprawie. Kolejny okres niezdolności do pracy przypadł zatem od dnia 27 stycznia 2021 r. do dnia 31 marca 2021 r. z przyczyn psychiatrycznych, z kodem F43 (zaburzenia nerwicowe, związane ze stresem i pod postacią somatyczną). Zaburzenia te nie wynikały ze schorzenia ortopedycznego (opinia uzupełniająca psychiatryczna k. 62-63; zeznania odwołującej się k. 88 -89 e - protokół (...)(...); dokumentacja medyczna psychiatryczna k. 45-48).

W dniu 31 marca 2021 r. stosunek pracy powódki ustał z upływem czasu na jaki umowa o pracę była zawarta (świadczenie pracy - akta rentowe).

W dniu 22 kwietnia 2021 r. zastępca głównego lekarza orzecznika ZUS wydał opinię lekarską w której wskazał, że niezdolności do pracy zostały spowodowane przez schorzenia współistniejące M25, M70, M25, S52 i F43. Na tej podstawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał decyzję z dnia 21 maja 2021 r. znak (...) gdzie odmówił odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2021 r. do 31 marca 2021 r. (Opinia i decyzja - akta rentowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach rentowych, dokumentacji medycznej k. 16 - 28 i k. 45-48 oraz na podstawie opinii biegłego psychiatry k.39-40 i jego opinii uzupełniającej, a także na podstawie zeznań odwołującej się k. 88 -89 e - protokół (...)(...) Autentyczności i treści dokumentów zgromadzonych w aktach żadna ze stron nie kwestionowała toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestię uprawnień do zasiłku chorobowego reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2022 r. poz. 1732). Na wstępie należy wskazać, że w niniejszej sprawie dla ustalenia prawa do zasiłku znajdują zastosowanie przepisy w brzmieniu obowiązującym sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 24 czerwca 2021 r. (Dz. U. poz. 1621), która zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2022 r. Zgodnie z art. 21 tej ustawy zasiłki oraz świadczenie rehabilitacyjne, do których prawo powstało przed dniem 1 stycznia 2022 r., wypłaca się w wysokości, na zasadach i w trybie określonych w przepisach w dotychczasowym brzmieniu, których treść przytoczono poniżej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ww. ustawy zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z art. 8 ww. ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Zgodnie z art. 9 ust 1 i 2 ww. ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego okresem zasiłkowym, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W myśl wyżej powołanych przepisów do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Po wyczerpaniu 182 dni okresu zasiłkowego, jeżeli dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy, ubezpieczonemu może zostać przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres do 12 miesięcy kalendarzowych.

Zatem przedmiotowy przepis mówi o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. (II UK 86/09 OSNP 2010/9-10/124) pojęcia „ta sama choroba” użytego w art. 9 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który – choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne – stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

W niniejszej sprawie organ rentowy twierdził, że odwołująca się była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie od 18 czerwca 2020 r. do 16 grudnia 2020 r. i od 27 stycznia 2021 r. do 31 marca 2021 r., a niezdolności do pracy od dnia 18 czerwca 2020 r. do 16 lutego 2021 r. stanowiły jednostki współlistniejące i dlatego podlegały wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Pełen okres zasiłkowy 182 dni został wykorzystany z dniem 31 stycznia 2021 r. Brak jest zatem podstaw do wypłaty zasiłku chorobowego za sporny okres.

Z uwagi na fakt, że wyjaśnienie stanowiska ZUS wymagało wiadomości specjalistycznych postanowieniem dnia 12 sierpnia 2021 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego specjalisty psychiatry w celu ustalenia czy osoba odwołująca się w okresie od 18 czerwca 2020 r. do 16 lutego 2021 r. pozostawała niezdolna do pracy również z powodu schorzenia oznaczonego symbolem F43 (postanowienie k. 11).

W opinii z dnia 3 grudnia 2021 r. biegła psychiatra po zbadaniu odwołującej się i – w szczególności – dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u odwołującej się przebyte zaburzenia adaptacyjne. Wskazała, że w okresie od 18 czerwca 2020 r. do 16 grudnia 2020 r. była ona niezdolna do pracy w związku z uszkodzeniem nerwu łokciowego prawej kończyny górnej (schorzenie ortopedyczno neurologiczne) i w tym okresie nie leczyła się psychiatrycznie. Po zakończeniu leczenia podjęła pracę zawodową. Leczenie psychiatryczne podjęła w styczniu i w okresie od 27 stycznia do 31 marca 2021 r. była na zwolnieniu lekarskim z powodu zaburzeń adaptacyjnych. Niezdolność do pracy w tych dwóch okresach była wywołana przez dwie różne jednostki chorobowe, nie współlistniejące ze sobą (opinia psychiatry k. 39-40). Organ rentowy zgłosił zarzuty do opinii.

W opinii psychiatrycznej uzupełniającej biegła psychiatra podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w opinii głównej (opinia uzupełniająca k.62 - 63). Odwołująca się podczas badania w sądzie jak i zgłaszając się w styczniu 2021 r. do lekarza psychiatry podała, że pogorszenie jej stanu psychicznego odczuwała około 1,5 miesiąca wcześniej. Wystąpienie zaburzeń psychicznych nie jest jednak jednoznaczne z niezdolnością do pracy. Miernie nasilone zaburzenia adaptacyjne nie uniemożliwiają pracy zawodowej. Dopiero nasilenie zaburzeń psychicznych, które narastały w ww. okresie do poziomu dezadaptacji spowodowały, że zgłosiła się do psychiatry w dniu 27 stycznia 2021 r. i otrzymała zwolnienie lekarskie. Lekarz psychiatra ma możliwość wystawienia zwolnienia wstecznie jeśli uzna, że niezdolność do pracy występowała w określonym czasie przed wizytą lekarską. W tym przypadku jednak takiego zwolnienia nie wystawiła. Należy więc przyjąć, że do dnia 27 stycznia 2021 r. Odwołująca się nie była niezdolna do pracy zawodowej z przyczyn psychiatrycznych. Nadto wystąpienie zaburzeń psychicznych nie wynikała ze schorzenia ortopedycznego. Należy je więc traktować jako dwie odrębne jednostki chorobowe (opinia uzupełniająca psychiatryczna k. 62-63). Organ rentowy wniósł zarzuty do opinii i wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (pismo k. 71).

Sąd zważył, że opinia biegłego wraz z opinią uzupełniająca była zgodne z wymogami art. 285 k.p.c., tj. zawierała uzasadnienie i była wyczerpująca. Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii są: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoriyczny, jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania biegłego (vide wyrok SN z dnia 15 czerwca 1970 r., I CR 224/70, LEX nr 6750; postanowienie SN z dnia 20 listopada 1973 r., I CR 646/73, LEX nr 7340, wyrok SN z dnia 7 grudnia 2011 r., II CSK 141/11, LEX nr 1110969). Kryteriami zatem oceny opinii biegłego są zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień staranności wyrażonych w niej wniosków (vide wyrok SA w Katowicach z dnia 7 lutego 2013r. V ACa 668/12). W ocenie Sądu opinia były logiczna i nie budziła wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Opinia biegłego w sposób wyczerpujący dała odpowiedź na stawiane w tezie dowodowej pytania. Dlatego Sąd nie zdecydował o dopuszczeniu dowodu z opinii kolejnego biegłego psychiatry. Zdaniem Sądu stan faktyczny ustalony w sprawie nie nasuwa wątpliwości co do okoliczności, że odwołująca się odzyskała zdolność do pracy z przyczyn ortopedyczno neurologicznych. Natomiast niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych powstała dopiero w dniu 27 stycznia 2021 r. Sąd podzielił opinię biegłego, że jakiegokolwiek miernie nasilone zaburzenia adaptacyjne nie muszą powodować i w przypadku odwołującej się nie spowodowały niezdolności do pracy wcześniej tj. przed 27 stycznia 2021 r.

Należy wskazać, że zgodnie z orzeczeniem lekarskim nr (...) z dnia 18 grudnia 2020 r. A. R. wobec przeciwskażeń zdrowotnych była zdolna do wykonywania pracy na stanowisku zastępcy kierownika lodziarnio-kawiarni (k. 8) i – jak zeznała (protokół k. 89 oraz e-protokół) – powyższe zaświadczenie zaniósła do pracodawcy. Istotnie pracy po tej dacie nie podjęła, ale z przyczyn niezależnych od niej. Zeznania powódki były w tym zakresie logiczne i zgodne

z doświadczeniem życiowym. Po pierwsze, logicznym jest, że pracodawca grafik dla zatrudnionych pracowników tworzy z wyprzedzeniem. Nie mógł zakładać, że odwołująca na pewno wróci po długotrwałej nieobecności w drugiej połowie grudnia. Dlatego najpierw miała dni grafikowe wolne, po czym pracodawca „narzucił” odwołującej urlop wypoczynkowy od 21 grudnia 2020 r. do 21 stycznia 2021 r. W dniach 22 stycznia 2021 r. i od 25-26.01.2021 r. przebywała na postojach, za który otrzymała wynagrodzenie, co było spowodowane zamknięciem galerii handlowej z powodu epidemii C.-19. Na koniec należy jeszcze zauważyć, że odwołując zeznała, że do lekarza zgłosiła się, bo w święta dowiedziała się, że jej siostra miała próbę samobójczą. Nawet gdyby przyjąć czysto hipotetycznie, że to zdarzenie spowodowało niezdolność do pracy odwołującej, to i tak należałoby stwierdzić, że wystąpiła przerwa między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, tj. do dnia 16 grudnia 2020 r. oraz np. od 25 grudnia 2022 r., przy czym choroby były różne.

Mając na względzie powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej się prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2021 r. do 31 marca 2021 r,

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.